

ONLY STYLE

Leesvoorbeeld

JODY VAN GEERT

ONLY STYLE

GOEDE SMAAK BESTAAT NIET

Van Halewyck

Good taste doesn't exist.
It is our taste. We have to
be proud of it.

Franco Moschino

VOORWOORD door modeontwerper Tim Van Steenberghe	7
INLEIDING	8
I. BASISPRINCIPES	21
II. 7 KAPSTOKKEN	35
MOOD	37
STORY TO TELL	59
DRESSING	73
TOTAL PACKAGE	109
REINVENT	131
OUTFITS AVERS	151
WELCOME FRUSTRATION	161
III. NAWOORD	177

VOORWOORD

Kleding kan veel meer zijn dan gewoon enkele meters stof, al dan niet vakkundig in elkaar gezet. Kleding is in de eerste plaats een basisbehoefte. Je kleedt je om je lichaam te beschermen tegen koude en andere externe factoren. Maar een kledingstuk helpt ons ook om uit te drukken wie we zijn en hoe we ons voelen. Het plaatst ons binnen een bepaalde tijdsgeest en geeft ons een bepaalde context. Daardoor krijgt kleding soms ook een emotionele waarde en kan ze zelfs voor verbinding zorgen.

Net in deze tijd, waarin velen zich verloren voelen in het veel en snel consumeren, kan een stylist een gezond tegengewicht vormen. Hij/zij begeleidt je om minder maar juist te kiezen, in functie van wat bij je persoonlijkheid past. Wat drijft de stylist in zijn keuzes en hoe vindt hij voor jou of je personage net dat ene stuk dat het verschil maakt?

Diversiteit en humor, dat blijken al snel de sleutelwoorden te zijn wanneer je in gesprek gaat met Jody Van Geert over zijn werk als stylist. Zijn stijl laat zich moeilijk omschrijven en misschien is dat ‘moeilijk te omschrijven’ juist het bewijs van de veelzijdigheid die je nodig hebt als stylist. In dit vak gaat het niet om je persoonlijke smaak, je moet leren analyseren en diversifiëren.

‘Durf vooral steeds de kracht te vinden om jezelf te zijn’, hoorde ik Jody meermaals antwoorden, wanneer men hem naar de ultieme definitie van de perfecte kledingkeuze vroeg. Waar voor de ene een wit T-shirt en een simpele jeans al bijna *over the top* zijn, kan de tiende laag roze tule voor de ander nog steeds een understatement blijven. Ten volle op zoek gaan naar die identiteit en authenticiteit, en af en toe met de glimlach durven onderuitgaan, is dan ook steeds een drijfveer in Jody’s werk.

Voor hem gaat het om meer dan het gewoon samenbrengen van verschillende kledingstukken. Het gaat om wie jij bent, je eigen persoonlijke verhaal en het verhaal dat hij je, door zijn blik in de spiegel, kan helpen vertellen.

Tim Van Steenberghe
Augustus 2020

INLEIDING

‘Hoe word ik stylist?’ Die vraag werd me de afgelopen jaren vaak gesteld. Er is geen pasklaar antwoord. Er bestaat helaas niet zoiets als een ‘Stylistenacademie’. Je zal misschien cursussen over kleurenleer en figuuranalyse vinden, maar daar stopt het. Mijn antwoord is dan ook dat ik er eigenlijk een beetje ‘per ongeluk’ ben ingerold.

Ik ben enig kind en groeide op met alleen maar buurmeisjes. Ik was de enige jongen in onze straat. Het liefst van al organiseerden we playbackshows, waarbij alle kleerkasten ondersteboven werden gehaald. Madonna passeerde de revue, maar ook Mel & Kim, Michael Jackson en Cindy Lauper.

Ik was *one of the girls*, ik deed hakken aan, hing mijn hemd vol met pins en attributen, zoals J.P. Gaultier dat deed bij Madonna tijdens haar ‘Who’s That Girl’-tour in 1987. Niemand vond dat vreemd. Ook mijn ouders niet.

Ik woonde in Aalst, de stad van het Carnaval. Verkleeden was dus een onderdeel van mijn jeugd. Mijn gezin zat niet in een carnavalsgroep, maar we namen wel intens deel. Het Carnaval was zonder twijfel het evenement van het jaar. We gingen naar de stoet op zondag en sloten af met de *‘voil jeanettenstoet’* op dinsdag. Het was altijd drie dagen feest. In je gezin, in de stad, op school: carnaval was hét topic. Wat het me geleerd heeft, is creatief te zijn met kledij. Met een lampenkap op je hoofd en een oude bontmantel uit de kleerkast van je oma was je verkleed. En vooral: we namen het allemaal niet te serieus. Toen al leerde ik kledij en mode te relativiseren en dat neem ik nu nog elke dag mee in mijn job. Er wordt soms heel gewichtig over mode gesproken, maar ik wil dat toch steeds nuanceren. Het is ‘maar’ mode, het is geen openhartchirurgie. Het zijn kléren. Ik besef goed dat wanneer het oorlog wordt (of wanneer er een coronacrisis uitbreekt), ik meteen zonder werk zit.

INLEIDING

Naast Aalst Carnaval waren mijn oudere buurmeisjes een belangrijke factor. Ik keek naar ze op. Ze hadden immers vaak al een weekendjob, waardoor ze zelf hun kleren konden kopen. Jeansjasjes van Chipie, sweaters van Chevignon of bomberjassen van Millet: ze droegen het allemaal. Kledij was duidelijk een teken dat je erbij kon horen. Had je destijds zo'n Millet-jas, die toch al gauw ettelijke duizenden franken kostte, dan was je *'one of them'*. En eigenlijk is dat nog altijd zo. Ontwerper Jeremy Scott zei het onlangs nog: mode kan een soort 'tribe'-gevoel creëren. Denk maar aan de *native Americans* met hun gekleurde gezichten en lichamen of de Schotten met hun rokken. Terwijl we vroeger duidelijk wisten waar die groepen vandaan kwamen, zien we nu een multiculturele samenleving, waar Marokkanen naast Chinezen lopen, maar toch nog steeds onderling door hun kledij signalen geven waar ze bij horen of waarvoor ze staan.

Het gevoel dat je met kledij kan aangeven waar je bij hoort of bij wil horen, had ik dus als kind al. Dat gevoel werd alleen maar sterker toen ik naar het middelbaar ging, en toen ik begon te ontdekken dat ik jongens ook wel leuk vond. Ik zat op een jongensschool en op het vlak van kledij speelde ik op veilig. Droeg je toen O'Neill en Nike Air Max, dan bleef je buiten schot. Zo gemakkelijk was het. Als ik het anders had aangepakt, dan had ik misschien niet bij de coole jongens gehoord. De pastoor die les gaf in het college zei ooit tijdens een van zijn lessen: 'Het is normaal dat je je aangetrokken kan voelen tot jongens, zo'n tien procent van de jongens maakt dat mee. Maar wees gerust, dat is van voorbijgaande aard.' Ik maakte me geen zorgen, ik hoefde dus ook niet over mijn mogelijk 'verkeerd geparkeerd zijn' te praten.

Toen VTM in 1989 startte, was ik gefascineerd door al de mooie jurken die VTM-gezichten zoals Marlène de Wouters en Lynn Wesenbeek droegen. Het maakte een grote indruk op mij. Dat dit soort shows, grandeur en mooie jurken ook bij ons konden (en niet alleen op de Nederlandse televisie, waar ik toen vooral naar keek), vond ik geweldig. Nu zie je overal tv-gezichten die eerder *'girl next door'* uitstralen, maar toen was dat net het tegenovergestelde.

HOE WORD JE DAN IN GODSNAAM STYLIST?

Mijn eerste échte aanraking met kledij kwam toen ik zestien was en ijverig bain de soleils verkocht op de zomermarkt in Blankenberge. Het was niet meteen een echte fashionistajob, maar ik leerde er wel met alle soorten vrouwenlichamen te werken. We verkochten er kledij van maat 36 tot 54. Al snel had ik door dat de doorsnee-vrouw maat 40-42 had en dat het ideale maatje 36, zoals ons voorgespiegeld werd in de media, niet echt representatief was voor de gemiddelde Belgische vrouw. Ik herinner me dat mijn meest dankbare klant een non uit Tienen was. Ze had een zwarte rok nodig.

Vervolgens ging ik aan de Universiteit Gent kunstwetenschappen en archeologie studeren, waarbij ik me specialiseerde in theater. In die periode ging ik ook voor televisie werken als assistent opnameleiding en kabelsleper bij producties zoals *Wittekerke* en *De Kotmadam*. Ik ondervond er snel dat ik meer gefascineerd was door de acteurs en hun kledij dan door het technische aspect van de job.

Zo gebeurde het dat styliste Inge Coleman (zie foto) me vroeg om haar te assisteren bij de comedyreeks *Droge Voeding, Kassa 4*. Ik sprong op die kans, al wist ik nog niet eens hoe ik een knoop moest aannaaien, laat staan een wasmachine laten draaien. De avond voor de eerste opnamedag leerde mijn buurman me dassen knopen, want ook dat kon ik nog niet. *But I survived*. Vervolgens belandde ik bij Studio 100 als kleder op de set van *Spring*. Het was een avontuur: in eerste instantie voor mij, omdat de styliste met vakantie was en ik ineens een grotere verantwoordelijkheid kreeg. Maar het werd een even groot avontuur voor het bedrijf, omdat het de eerste keer was dat er een soap werd gedraaid. Wonder boven wonder spartelde ik die zomer door, *Spring* werd een hit en ik werd er stylist.

Ik zag het eigenlijk allemaal vooral als een aaneenschakeling van toevalligheden. Mijn vader was iets minder *amused* dat ik vier jaar universiteit had gedaan om vervolgens te gaan wassen en strijken.

Ondertussen was ik aan de slag gegaan als kleder voor de musical *De drie biggetjes* met K3 in de hoofdrol, waarbij ik op een dag op ‘den bureau’ werd geroepen. Ik dacht: dit wordt *CA de musical*. Ik heb vast iets verkeerd gedaan. Maar neen, ik kreeg de K3-single ‘Oya lélé’ mee met de vraag welke styling ik erbij zou zien. Ik zag in eerste instantie vooral sterretjes, maar die sterretjes werden in de styling bollen. De gekleurde K3-bollenoutfit werd een feit. Ik had maar één afspraak met Kristel: deze keer geen Buffalo’s. Gert Verhulst moest even wennen aan de look, maar hij schonk me zijn vertrouwen, waardoor ik vrijuit kon werken. ‘Boksschoenen? Wordt dat de nieuwe mode?’ Hij vroeg het een beetje smalend, maar hij zag dat het werkte.

Vanaf dan ging het razendsnel. Styling werd mijn voltijdse bezigheid. Ik nam de styling over van *De Kotmadam*, deed tienerreeksen zoals *Amika*, *Galaxy Park*, *Het Huis Anubis* en *Hallo K3*. Daarnaast mocht ik ook heuse showprogramma’s stylen zoals *Steracteur Sterartiest*, *Sterren op de dansvloer*, *The Voice Belgique* en zelfs films, waaronder *K3 Dierenhotel*, *Het Huis Anubis en het pad der zeven zonden* en *Allemaal Familie*.

Maar mijn parcours verschilt sterk van dat van mijn collega's. Jani Kazaltzis kwam uit het discotheekleven, Inge Coleman studeerde theaterkostuum, Lien Degol vond de liefde voor kostuums via de operettes van haar grootmoeder en Lieve Gerrits volgde mode aan de Academie van Antwerpen. Eén constante is dat we allemaal een passie voor kleding en een bepaald soort esthetiek hebben, maar dat er geen echte stylistenopleiding bestaat.

DE SKILLS VAN EEN STYLIST

Het is wellicht een groot misverstand dat stylisten übercreatief zijn. Ik kan bijvoorbeeld niet tekenen. Op dat vlak ben ik niet creatief, terwijl mensen dat misschien wel van me verwachten. In het beroep van een stylist is creativiteit uiteraard belangrijk, maar nog belangrijker vind ik misschien structuur. Ik heb nog een papieren agenda, waarin ik alles in blokken plan, en waarin ik in één oogopslag zie waar ik mee bezig ben. Chaos is een killer in onze job. En als je me vraagt wat de bovenhand moet nemen, creativiteit of organisatie, dan zeg ik dat het fiftyfifty verdeeld moet zijn. Voor een shoot moet je niet alleen nadenken over hoe je de persoon wil neerzetten, maar ook plannen wanneer de kledij gekocht of uitgeleend moet worden, kijken hoe alles tijdig op de locatie geraakt... Je mag nog zo creatief zijn, als je planning een soep is, dan wordt het niets.

Nog een belangrijke eigenschap is empathie. Het gaat echt niet over jezelf, maar over de ander die jij moet begrijpen en aanvoelen. Als ik een vrouw voor mij krijg met een maatje 36, maar die zichzelf dik voelt, ook al zie ik het probleem of de probleemzones niet, dan moet ik wel kunnen begrijpen dat het voor haar een probleem is. Luisteren en je inleven in wat de ander denkt en voelt is *key*. Want het is wel de stylist die haar in die *killer dress* moet proberen te krijgen.

Een ander misverstand is dat wij als stylisten met alles ‘mee’ zijn. Dat is niet zo. Modejournalisten, die moeten mee zijn. Kijk naar Veerle Windels, die een onwaarschijnlijk archief in haar hoofd heeft, die haar mening durft te geven en die benieuwd is naar alle nieuwe trends. Als stylist vind ik dat ik op de hoogte moet zijn van de grote lijnen. Ik wil weten wat de tendensen zijn, ik wil weten wat er leeft. Daarnaast vind ik dat ik de roots van kledij moet kennen. Zo zie je soms trends waarvan ik wil kunnen zeggen wat hun *origin story* is: uit welke tijd komen ze? Welke designer heeft ze bedacht en welk modehuis heeft ze uitgebracht? Zo ligt de *tailleur bar* van Christian Dior, die diende als de New Look in 1947, aan de basis van veel hedendaagse looks die we terugvinden in tal van ketens. Ooit was deze look revolutionair, nu ervaren we hem als doorsnee. Het is net die diepgang waarvan we ons als stylist ook bewust moeten zijn.

ZIJN STYLISTEN NOG NODIG?

Ik krijg vaak de vraag of mijn job niet stilaan steeds minder belangrijk wordt door de opkomst van het onlineshoppen, de influencers en social media. Mijn antwoord: integendeel, hij wordt steeds belangrijker! Ik zie dat mensen net onzekerder worden door die tendens, waardoor ze volgens mij in de toekomst vaker zullen durven aan te kloppen bij een stylist. Wij zijn dan zoals een interieurdecorateur: een expert die helpt om de juiste keuzes te maken. Vroeger hoorde ik vaak collega's zich negatief uitlaten over het onlinegebeuren, maar de waarheid is dat winkels meer en meer met stylisten werken om zo in hun shop of online advies op maat mee te geven.

IL BUON GUSTO NON ESISTE!

Er is een groot verschil tussen een stylist en een influencer. Iedereen heeft zijn of haar eigen stijl. Is die goed of slecht? Dat maakt niet uit. Er is een uitspraak van de bekende Italiaanse ontwerper Franco Moschino uit de jaren tachtig die volgens mij helemaal klopt: *il buon gusto non esiste!* Goede smaak bestaat niet. Het heeft geen zin om te zeggen dat een bepaalde stijl dé stijl is. En trouwens, wat vandaag goed is, is over tien jaar waarschijnlijk helemaal fout...

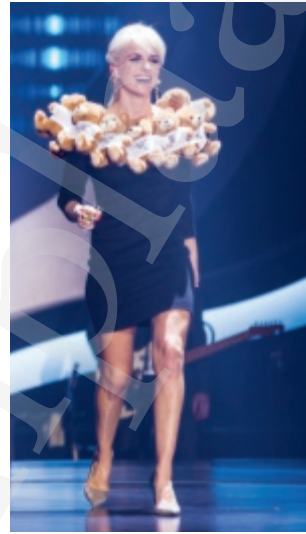
Terwijl een influencer voornamelijk op zichzelf focust, moet je je als stylist vooral kunnen verplaatsen in andere werelden. Wat niet wegneemt dat je jezelf als stylist kan *branden* én daarnaast perfect je job kan doen. Het kan nooit de bedoeling zijn dat je jouw stijl als stylist overbrengt in alle jobs die je doet. In Amerika heb je Rachel Zoe, die bekendstaat om het kleden van *red carpets*, maar die celebs meet ze allemaal dezelfde stijl aan. En voor haar werkt dat, ze heeft een nichemarkt ontdekt, maar eigenlijk maakt haar dat niet per se een goede stylist. Arianne Phillips (zie foto) is dan bijvoorbeeld het andere uiterste. Haar eigen stijl is vrij low key, met veel zwart. Maar haar styling voor Madonna, de film *Once Upon a Time in Hollywood* of de kostumering van de opera *Marnie* is heel divers en staat mijlenver af van de kledij die zij zelf draagt. Ik geloof echt dat een stylist veel stijlen aan moet kunnen. Natuurlijk zullen er altijd bepaalde stijlen zijn die je zelf mooier vindt dan andere.

WAT IS EEN GOEDE STYLING?

Een goede styling is een styling waarin de persoon die het draagt volop gelooft. Dan alleen wordt hij of zij een betere versie van zichzelf. Het is heel eenvoudig om mensen af te kraken, maar dat zit niet in mij. Je kent het beeld wel van de man en de vrouw die samen op de markt lopen met dezelfde bodywarmer aan. Je kan daarnaar kijken en denken: oh my god, zie die eens lopen. Maar als je goed kijkt en ziet hoe ze elkaars hand vasthouden, en vooral fier zijn dat ze zo over de markt lopen, dan kan je daar toch niets fout aan vinden? Ik vind het sowieso al heel moeilijk om ergens een oordeel over te vellen. Doet mijn mening er überhaupt toe? *Only Madonna can judge us.*

Als stylist heb je vaak je opdrachtgever aan de ene kant en de persoon die je moet kleden aan de andere. Het is niet altijd simpel om die twee met elkaar te verzoenen. Ze moeten je allebei vertrouwen. Maar ik ga er steeds van uit dat mensen een beroep op je doen om de 2.0-versie van zichzelf te kunnen tonen. Daarvoor wil ik me engageren. Je moet wel kunnen aanvaarden dat er mensen zijn met wie het niet klikt, of bij wie het niet lukt om tot een resultaat te komen waar iedereen blij mee is. Het is al gebeurd dat ik iemand kleepte en achteraf negatieve commentaren las. Eerlijk: dat maakt me niet uit. Ik sta achter alles wat ik doe. Net omdat ik altijd zorgvuldig overleg met de persoon die ik kleept. Ik zal niemand voor de lens zetten of het podium opsturen in een outfit waarin hij of zij niet honderd procent gelooft. Maar als dat wel zo is, en de pers reageert negatief? *So be it.*

De grootste hetze die ik me herinner is uiteraard Josjes berenjurk van Moschino in de halve finale van *K3 zoekt K3*. Maar ook al leek die misschien wat geïmproviseerd, er was goed over nagedacht. Zowel in de zin van hoe Josje er wou uitzien als over de aflevering waarin we die look hebben gebracht. Het was de voorlaatste show en eigenlijk wilde de kijker vooral al de finale zien. De look zou ervoor zorgen dat er weer wat extra's te zien was. En zo geschiedde. De social media ontploften en het programma kreeg ook extra aandacht. Het gaat er trouwens niet over of je het zelf goed vindt of niet en of je het zelf wil dragen of niet. Maar de look diende hier wel de zaak.

Ik geloof ook niet dat er zoiets bestaat als een foute styling. Het enige waar ik me echt aan kan ergeren is wanneer de verhoudingen niet kloppen. Niet dat ik daar zelf nog nooit een fout tegen heb gemaakt, maar dat vind ik dan misschien wel de ergste fout om te maken. Hier in Vlaanderen zijn we trouwens eerder braaf, zelfs op tv doen we niet zot meer. Je wil dat de kijker zich kan identificeren met de mensen op het scherm, wat ik uiteraard begrijp, maar ik vind dat je ook moet kunnen wegdromen.

Vaak wordt gezegd dat jonge stylisten, de *new kids on the block*, de beste zijn. Ik denk dat een goede kruisbestuiving van jong talent en gevestigde stylingwaarden het beste werkt. Maar dat is zo in alle sectoren. Ik weet niet of ik dit tot het einde van mijn dagen zal doen. Maar ik kan wel zeggen dat de oudste stylisten in mijn ogen de beste zijn. Ik geloof in ervaring en knowhow. En hoe langer je in het vak zit, hoe beter je wordt. Dat lijkt me logisch. Patricia Field (77 jaar), die *Sex & The City* deed, is geweldig, en de styling van Grace Coddington (78 jaar) voor *Vogue* is gewoonweg af. Anna Dello Russo (57 jaar) van *Vogue Japan* heeft een heel gewaagde, maar ongelooflijke stijl. Dat is iets wat je aanscherpt met de jaren, niet iets wat er plots van de ene dag op de andere is.

WHAT ABOUT YOU?

Eerst en vooral: wees niet bang als je me ergens tegenkomt. Ik ben niet de hele tijd outfits aan het screenen, dat zou zo vermoeiend zijn. Ik ben ook geen wandelend trendboek dat jou zonder aarzelen de kleuren van de winter kan opnoemen. Wat ik wel belangrijk vind is dat je verzorgd voor de dag komt en dat je je kledij niet alleen functioneel gebruikt. Dat kreeg ik mee van mijn grootmoeder, die er al vroeg alleen voor stond met twee jonge kinderen. Haar stokpaardje was dat de kinderen extra verzorgd voor de dag moesten komen. Zo was er de jaarlijkse kermis in ons dorp in september, waarbij mijn mama en mijn tante in een op maat gemaakte outfit gestoken werden. Van massaconsumptie was toen nog geen sprake.